

Κώστας
Στοφόρος

Το κόκκινο παραμύθι

εικονογράφηση
Στεφάνια Βελδεμίρη

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εικονογράφηση
ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΒΕΛΔΕΜΙΡΗ

Κώστας Στοφόρος, Το κόκκινο παραμύθι
ISBN: 978-618-5040-09-3
Ιούνιος 2013

Εικονογράφηση:

Στεφάνια Βελδεμίρη
<http://stefamiaveldemiri.blogspot.gr>

Σύνθεση εξωφύλλου-Σελιδοποίηση:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου
<http://www.facebook.com/iraklis.lampadariou>

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στον Άγγελο,
τον Ιάσονα,
την Ιόλη,
τον Ίωνα και
την Κατερίνα

Η πριγκίπισσα έφτασε βράδυ στο παλάτι. Είχε χάσει τη συνοδεία της μέσα στην καταιγίδα που άρχισε ξαφνικά... Ζήτησε να την φιλοξενήσουν.

«Είμαι πριγκίπισσα», τους είπε.

«Αθηθινή πριγκίπισσα,» τη ρώτησε η βασίλισσα.

«Ναι!» απάντησε αυτή.

Η βασίλισσα δεν την πολυπίστεψε, όμως για να σιγουρευτεί, κάλεσε τις καμαριέρες και τους είπε:

«Θα βάλετε τα πιο χοντρά μας στρώματα στο κρεβάτι και από πάνω τα πιο μαλακά παπλώματα. Κάτω-κάτω θα βάλετε αυτό το μπιζέλι» και έβγαλε από το κομψό της τσαντάκι ένα καταπράσινο μικρό μπιζέλι και τους το έδωσε. Αυτές έκαναν όπως τους είπε η βασίλισσα και ετοίμασαν το δωμάτιο για την πριγκίπισσα...

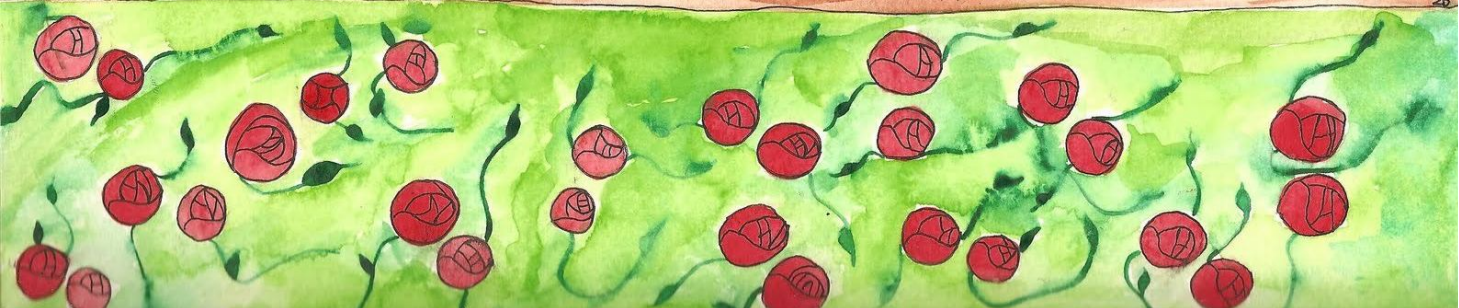
Η πριγκίπισσα έκανε μπάνιο, έφαγε μαζί με τον βασιλιά, τη βασίλισσα και τον μονάκριβο γιο τους, τον νεαρό όμορφο πρίγκιπα. Μετά, κουρασμένη, έπεσε να κοιμηθεί αγκαλιά με την κούκλα της, που δεν αποχωριζόταν ποτέ. Της την είχε φτιάξει η βασίλισσα-γιαγιά της, από νήμα βουτηγμένο σε χρώμα από παπαρούνες και κόκκινες ανεμώνες...

Κοιμήθηκε χαμογελαστή και ονειρεύτηκε μια βροχή από μπιζέλια.

Έβγαίνει λέει και τα μάζευε και μαγείρευε μια μυρωδάτη μπιζερόσουπα. Σαν αυτή που άρεσε και στην «πράσινη πριγκίπισσα» όπως της έλεγε η γιαγιά της.

Υπήρχαν πάντα ιστορίες με χρωματιστές πριγκίπισσες αλλά και μια σειρά από χρωματιστές κούκλες που έφτιαχνε πάντοτε η γιαγιά της από τα πιο ανθεκτικά νήματα και από χρώματα που μάζευε από τα δέντρα, τη θάλασσα, τα λιβάδια, τα βουνά...

Η γιαγιά είχε την περιέργη συνήθεια να την επισκέπτεται στα όνειρά της. Πώς το κατάφερνε αυτό ήταν ένα μυστήριο. Να τώρα, που αυτό το παράξενο βράδυ ήρθε και πάλι να τη βρει για να της πει το μυστικό της μπιτζελόσουπας. Τι να σήμαινε άραγε αυτό;

Το σίγουρο είναι πως το άλλο πρωί η πριγκίπισσα -που ακόμη κανείς δεν ήξερε το όνομά της- σηκώθηκε πρώτη και είχε τη γεύση της μπιτζελόσουπας στο στόμα: άνηθος, καρότο, λεμόνι αλλά και η μυρωδιά του περιβολιού ένα καλοκαιρινό βράδυ. Η πριγκίπισσά μας είχε γνωρίσει το δεύτερο μικρό περιβόλι της γιαγιάς. Την βοηθούσε να σκαλίζει και να ποτίζει. Έκοβαν μαζί τα ώριμα λαχανικά και τα έβαζαν στο καλάθι τους. Κάθε εποχή είχε τους δικούς της θησαυρούς: μαρούλια, πράσινα και κόκκινα λάχανα, κρεμμυδάκια, πράσα, σπανάκι, άνηθος, μάραθος και μαϊντανός, αγκινάρες, κουκιά, αρακάς και μπιτζέλια, φακές, τομάτες, αγγουράκια, μελιτζάνες, κολοκυθάκια με τους ανθούς τους...

Όλοι θυμόντουσαν την ιστορία του πρώτου περιβολιού και συχνά γελοούσαν:

Τότε, η γιαγιά βασίλισσα, που δεν ήταν μια καθόλου συνηθισμένη βασίλισσα, είχε απαιτήσει, είχε κάνει το παλάτι άνω-κάτω για να της δώσουν ένα χώρο ολόδικό της. Αυλικοί και υπηρέτες, κηπουροί και ιππότες, κυνηγοί και γελωτοποιοί, παραμάνες και μαγείρισσες ήθελαν να κάνουν αυτές τη δουλειά αντί για εκείνη. Τα βασιλικά χέρια δεν πρέπει να ανακατεύονται με χώμα!

Έλα όμως που η γιαγιά δεν άκουγε κανένα. Και έφτιαξε μόνη, ολομόναχη το περιβόλι της. Και είχε όλο το χρόνο, όλα τα καλά, που τα μοιραζόταν με χαρά.

«Αφήστε με να δίνω! Μόνο αυτό θέλω».

Συνάντηση στον κήπο

Αυτό το περιβόλι γεύοταν τώρα στριφογυρίζοντας τη γλώσσα της στο στόμα... Και έτσι, χαμένη στις σκέψεις της, βρέθηκε στον κήπο του παλατιού. Και τότε ανακάλυψε ότι ο όμορφος πρίγκιπας είχε ξυπνήσει πριν από εκείνη. Και με τη φαντασία του γέμιζε τα γυμνά κλαδιά των δέντρων με ρόδια σ' έναν μεγάλο πίνακα που είχε μπροστά του.

Εκείνος ήταν τόσο απορροφημένος που δεν την κατάλαβε. Και όσο χαρούμενα ήταν αυτά που ζωγράφιζε, τόσο μελαγχολικός φαινόταν ο ίδιος. Λες και η μικρή κορώνα βάραινε αβάσταχτα το κεφάλι του. Το κεφάλι του που έλαμψε -σκέτο χρυσάφι- κάτω από την πρώτη ακτίνα του ήλιου... Και τότε την είδε.

Προσπάθησε με απελπισία να διακρίνει πάνω της ίχνη αϋπνίας. Όμως αυτή ήταν ροδαλή και λαμπερή. Ακόμη πιο όμορφη κάτω από τον ήλιο, από ότι με το φως των κεριών. Η καρδιά του πρίγκιπα πετάρισε φυλακισμένη. Για εκείνη, τα ρόδια όλου του κόσμου... Όμως...

Μήπως κοιμήθηκε καλά;

Μήπως δεν κατάλαβε το μπιζέλι που είχε βάλει η βασίλισσα-μητέρα του κάτω από στρώματα και παπλώματα;

Μήπως δεν ήταν *αληθινή* πριγκίπισσα;

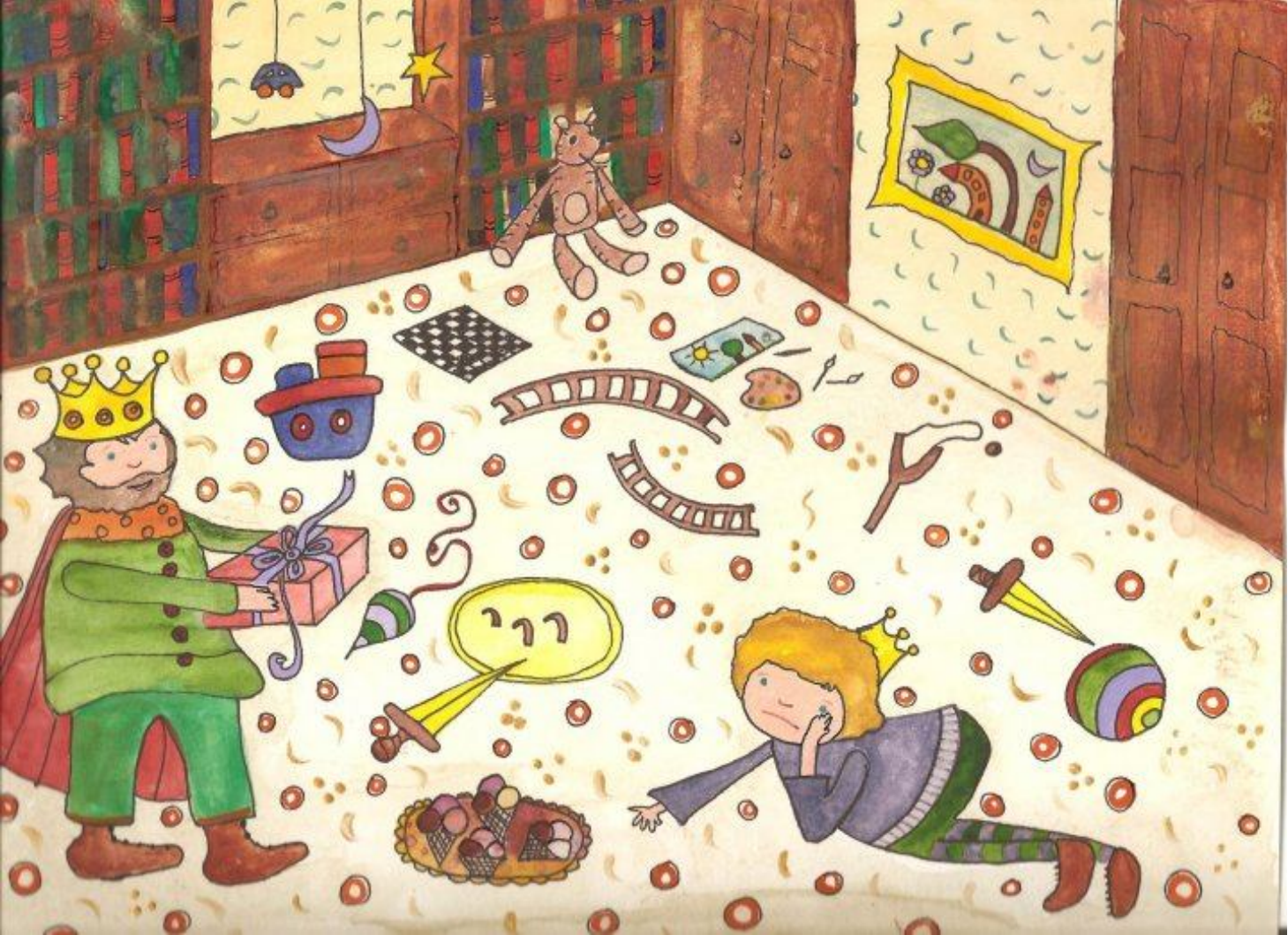
Δεν θα τον άφηναν ποτέ να παντρευτεί μια «κοινή θνητή». Όσο όμορφη και καλή κι αν ήταν.

Κι αυτό όχι γιατί ήταν φαντασμένοι. Κάθε άλλο. Κι ο ίδιος ο πρίγκιπας, παιδί του έρωτα ήταν. Ένας φτωχός ράφτης ο πατέρας του που αντίθετα από εκείνον του παραμυθιού, δεν χρειάστηκε να κάνει κανένα κατόρθωμα για να κερδίσει την καρδιά της όμορφης πριγκίπισσας. Μια ματιά έφτανε!

Αλλά ξέρετε... Πολλοί φθονούν την ευτυχία. Ένας κακός μάγος, που ήθελε την πριγκίπισσα για τον εαυτό του, θύμωσε τόσο πολύ όταν έμαθε για το γάμο που τους καταράστηκε. Η κατάρα του ήταν το πρώτο τους παιδί να μεταμορφωθεί σε χελιδόνι, αν ποτέ παντρευόταν από έρωτα...

Η καλή νεράιδα (ευτυχώς πάντοτε κάπου μια καλή νεράιδα αγρυπνά κοντά μας) κατάφερε να αλλάξει λίγο την κατάρα και έτσι ο πρίγκιπας θα μπορούσε να παντρευτεί από έρωτα, αλλά μόνον μια αληθινή πριγκίπισσα.

Τον προετοίμαζαν λοιπόν -θέλοντας και μη- για το μέλλον που τον περίμενε. Του απαγόρευαν οποιαδήποτε επαφή με τον απλό κόσμο, μήπως τυχόν συναντούσε κάποια κοπελίτσα και την ερωτευόταν. Και τον έχαναν για πάντα από κοντά τους. Σαν αποδημητικό πουλί...

Ο μικρός πρίγκιπας ήταν μελαγχολικός όσο και να προσπαθούσαν να τον διασκεδάσουν οι γονείς του. Του έκαναν τα πιο όμορφα δώρα. Είχε ένα δωμάτιο με ό,τι θα επιθυμούσε ένα παιδί: αρκουδάκια, σφεντόνες, τρενάκια, καρβάνια και χρυσά σπαθιά. Παγωτά σε όλες τις γεύσεις του κόσμου: μέντα, αγριοφράουλα, ροδάκινο, βατόμουρο, λεμόνι, σοκολάτα, βανίλια αληθινή... Τίποτε δεν μπορούσε να το κάνει να χαμογελάσει.

Μέχρι που μια μέρα...

Η χαρά της ζωγραφικής και η Κόκκινη Πριγκίπισσα

...Ο μικρός πρίγκιπας είχε γίνει πέντε χρονών, όταν η βασίλισσα-μαμά του τον φώναξε ένα ανοιξιάτικο πρωινό στον κήπο. Ήταν τόσο όμορφη η μαμά του με το κόκκινο φόρεμα και τα μακριά μαλλιά της μπλεγμένα σε κοτσίδες... Του χάρισε πινέλο και χρώματα, του έδειξε και κάτι που το είπε «καβαλέτο».

«Θα σου δείξω πώς να γεμίζεις το άστρο με χρώματα. Θα σου δείξω πώς να κρατάς τις αγαπημένες σου εικόνες για πάντα μαζί σου».

Μέχρι το σούρουπο ο κήπος είχε μαγικά γίνει πίνακας και, για πρώτη φορά, το χαμόγελο είχε ανθίσει στο πρόσωπο του μικρού πρίγκιπα.

...Τα χρόνια περνούσαν και ο πρίγκιπας μεγάλωνε και ομόρφαινε. Η ζωγραφική ήταν η μόνη του παρηγοριά. Μόνο που τώρα δεν ζωγράφιζε πια μόνον αυτά που έβλεπε, αλλά και όσα ήταν αόρατα στους άλλους. Όλα εκείνα που θα μπορούσαν να υπάρχουν αν ο κόσμος ήταν διαφορετικός. Αν σταματούσε που και που για να ονειρευτεί. Αν κοιτούσε ασ πούμε προσεκτικά στον ουρανό, θα έβλεπες ξεκάθαρα πως μέσα στο γεμάτο βροχή σύννεφο, κρυβόταν ένα παραμυθένιο κόκκινο κάστρο. Μια ολόκληρη πόλη γεμάτη ζωή. Κόκκινη.

Και η πριγκίπισσα χωρίς όνομα λάτρευε το κόκκινο. Από όλες τις ιστορίες με τις χρωματιστές πριγκίπισσες που της έλεγε η γιαγιά της ήταν αυτή με την Κόκκινη Πριγκίπισσα. Μήπως γιατί ήταν η πρώτη;

Αυτές οι ιστορίες ξεκίνησαν με κάτι ξεχασμένες φωτογραφίες που βρήκε μια μέρα η γιαγιά στο μαγικό της μπαούλο. Έδειχναν όλες ένα κοριτσάκι σε διάφορες ηλικίες. Ένα πανέμορφο μελαχρινό κοριτσάκι με μακριά μαλλιά, που όσο μεγάλωνε τα έφτιαχνε όμορφες πλεξούδες σαν κορώνα ή φωτοστέφανο.

«Τοια είναι αυτή,» ρώτησε τη γιαγιά
«Η Κόκκινη Πριγκίπισσα!»

Και η ιστορία ξεκίνησε. Η Κόκκινη Πριγκίπισσα κοιμόταν σε ένα κόκκινο κρεβάτι με κόκκινα σεντόνια. Έγραφε τα μαθήματά της σε κόκκινα τετράδια με κόκκινα μολύβια. Το πρωί έτρωγε μαρμελάδα φράουλα και έπινε βουσινάδα.

Της άρεσαν τα καρπούζια, οι τομάτες, ο ήλιος το ξημέρωμα και το σούρουπο, οι παπαρούνες, οι κόκκινες ανεμώνες και τα κόκκινα τριαντάφυλλα. Τρελαινόταν για τα κεράσια και τα κόκκινα σταφύλια. Πάντα ήθελε να δοκιμάζει από το γλυκό κόκκινο κρασί που είχαν στο παλάτι.

Στην άμαξά της τα καθίσματα ήταν όλα κόκκινα και είχε φίλο έναν μικρό κοκκινολαιμή με ανθρώπινη μιλιά...

...«Τι είναι αυτό που είναι πιο κόκκινο από τα κόκκινα,»... τη ρώτησε μια μέρα η γιαγιά διαβάζοντας από ένα βιβλίο με κόκκινο σπίτι. Η πριγκίπισσα χωρίς όνομα δεν βρήκε ποτέ την απάντηση.

Μέχρι εκείνη τη μέρα: που είδε τα ζωγραφισμένα ρόδια του μικρού πρίγκιπα.

Ναι αν μπορούσες να στύψεις αυτά τα ρόδια, ο χυμός τους θα ήταν ο πιο κόκκινος από τα κόκκινα.

Με αυτή τη σκέψη τον πηλοσίασε θαρρετά και μίλησαν...

Μόνο που ένας κόμπος στο λαιμό εμπόδιζε τον μικρό πριγκίπα να τη ρωτήσει αυτό που τον βασάνιζε:

«Κοιμήθηκε καλά; Δεν την ενόχλησε το μπιζέλι; Μήπως δεν ήταν αληθινή πριγκίπισσα,»

Όμως και πάλι δεν ρώτησε τίποτε, καθώς η πριγκίπισσα χωρίς όνομα άρχισε να του λέει για τα μαγικά της μπαλόνια. Γοητεύτηκε τόσο από την ιστορία της, που ξεχάστηκε. Ένα χαμόγελο χάραξε και πάλι στα χείλη του.

Η γιαγιά της λοιπόν της έμαθε πως μπορείς με μια κόκκινη κλωστή να φτιάξεις ότι μπαλόνι θέλεις και να το κάνεις να πετάξει. Η πριγκίπισσα χωρίς όνομα θα ήταν τότε 7-8 χρονών. Βγήκε στον κήπο με τα λουλούδια χαρούμενη και πήρε για πρώτη φορά στα χέρια της ένα από τα μαγικά μπαλόνια της γιαγιάς. Μετά άρχισε να φτιάχνει κι αυτή τα δικά της...

Έφτιαξε ένα μπαλόνι και μια καρδιά που τα έκανε να πετάξουν. Ένα περιστέρι ήρθε και στάθηκε δίπλα της σε ένα δέντρο. Από τότε τη συντρόφευε συχνά στα παιχνίδια της. Κι αφού γνωρίστηκαν καλά, της αποκάλυψε ότι μπορούσε να μιλάει. Έτσι το είχε όπως η Κόκκινη Πριγκίπισσα τον κοκκινολαίμη της.

Μεγάλωσαν και χάθηκαν. Τώρα η πριγκίπισσα χωρίς όνομα είχε φίλους τα σύννεφα, τα δέντρα που άνθιζαν για χάρη της, το φεγγάρι... Κι εκείνη έφτιαχνε μικρά αγγελάκια μπαλόνια και τα έστελνε στον ουρανό...

..Άλλες φορές πάλι, πήγαινε στη θάλασσα ψάχνοντας για κοκκινόψαρα. Μόνο που όταν τα έπιανε, τα λυπόταν και τα έριχνε και πάλι στο νερό. Μάξευε όμως κάτι όμορφα κοχύλια που η γιαγιά τα έλεγε «πορφύρες» και με αυτά έβαφε άλλα κόκκινα νήματα που άντεχαν στο νερό και μπορούσες να φτιάξεις μικρές βαρκούλες που πήγαιναν ως τα βάθη της θάλασσας. Η γιαγιά έλεγε πως κάποτε συνάντησε ακόμη και τη γοργόνα του παραμυθιού. Και είχε πραγματικά κατακόκκινα μαλλιά, σαν τα νήματά της!

...Μια μαγεία είχε απλωθεί πάνω τους. Ένα σύννεφο που μύριζε φράουλα και κανέλλα.

Και τότε ο μικρός πρίγκιπας τόλμησε να τη ρωτήσει αυτό που τον βασάνιζε:

«Ήταν αληθινή πριγκίπισσα,»

...Φοβάμαι πως τώρα θα σας στενοχωρήσω!

Η απάντηση **ΔΕΝ** ήταν αυτή που
περίμενε ο μικρός πρίγκιπας:

«Είμαι αθηθινή πριγκίπισσα στο μικρό σπιτάκι μας στο Δάσος!»

«Και η γιαγιά-βασίλισσα,»

«Η γιαγιά ήταν η βασίλισσα του σπιτιού».

«Και το παλάτι,»

«Α! Αυτό ήταν παλιά. Η γιαγιά ήταν βασίλισσα κι εκεί. Μα δεν μπορούσε να γίνει σκληρόκαρδη και έφυγε. Πήρε τη μαμά μου και έφυγαν μακριά στο Δάσος που ζούμε τώρα. Ο βασιλιάς-μπαμπάς της ήθελε να της δώσει για άντρα έναν πρίγκιπα, αλλά εκείνη ήθελε το γιο του κηπουρού. Τον μπαμπά μου!

Ο βασιλιάς είπε πως δεν θα επέτρεπε κάτι τέτοιο ποτέ. Και πως θα τέλειωναν κι αυτή κι ο κηπουρός της τη ζωή τους στο πιο βαθύ μπουντρούμι του παλατιού. Χωριστά!

Η γιαγιά -που δεν ήταν τότε γιαγιά αλλά μια όμορφη βασίλισσα, διάβασε στη μαμά μου ένα βιβλίο: «Πως να το σκάσετε από το παλάτι με τον κηπουρό». Πριν τελειώσουν το διάβασμα, η μαμά πήρε μια βαλίτσα, έριξε χάρμω την κορώνα και περίμενε την κατάλληλη στιγμή...

...Μια νύχτα χωρίς φεγγάρι, μητέρα και κόρη, κηπουρός και γιος το έσκασαν και έφυγαν μακριά, μακριά. Στην άκρη του πιο πυκνού δάσους. Ο βασιλιάς δεν μπόρεσε να τους βρει ποτέ. Έγινε όλο και πιο σκληρόκαρδος. Όποιος μπορούσε, έφευγε από το βασίλειό του. Μέχρι που κάποιος πιο σκληρόκαρδος από αυτόν, με στρατό και με κανόνια, του πήρε ό,τι είχε και δεν είχε. Και από τότε κανείς δεν ξανάκουσε γι' αυτόν...

Αντίθετα στο μικρό σπιτάκι του Δάσους, άνθισε η χαρά και η ευτυχία. Που όμως τώρα έφερνε τη δυστυχία στον μικρό πρίγκιπα.

Όμως δεν ήθελε να της κρύψει τίποτε και της άνοιξε τη καρδιά του. Της είπε και για τη κατάρα του κακού μάγου...

...Δεν θέλω όμως να σας κρατάω σε αγωνία...

Ο μικρός πρίγκιπας και η πριγκίπισσα που είχε πια όνομα, αφού το είπε για πρώτη φορά μέσα στον κήπο του πρίγκιπα, χαμένη στο άρωμα της φράουλας και της κανέλας και με τη δική της καρδούλα να πεταρίζει, αποφάσισαν να γίνουν χελιδόνια.

Ένα μεγάλο κόκκινο μπαλόνι από κλωστή της γιαγιάς ένωσε για πάντα το παλάτι με το μικρό σπίτι στο Δάσος.

Έφτιαξαν τη φωλιά τους στο παλάτι, στο μπαλκόνι του βασιλιά και της βασίλισσας.

Κάθε φθινόπωρο έφευγαν και κάθε άνοιξη γυρνούσαν, χαρίζοντας τους αμέτρητα εγγονάκια, που όπως μπορείτε να φανταστείτε ήταν χελιδονάκια-πρίγκιπες.

Οι οικογένειες των δυο ερωτευμένων χελιδονιών περνούσαν μαζί ατέλειωτες ώρες στον ευωδιαστό κήπο του παλατιού. Ο μπαμπάς-κηπουρός της νύφης τον είχε γεμίσει με ροδιές και όλα τα είδη των κόκκινων λουλουδιών που μπορεί κανείς να φανταστεί...

...Όσο κι αν πόνεσαν στην αρχή οι δυο οικογένειες, δεν μπόρεσαν παρά να χαίρονται όσο ποτέ την κάθε άνοιξη και τα τιτιβίσματα των χελιδονιών.

Κρατούσαν απαλά στα χέρια τους τα μικρά αυγουλάκια και μετά τα νεογέννητα χελιδόνια.

Τέτοια ευτυχία δεν την είχε κανείς ονειρευτεί.

Τα χρόνια περνούσαν. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα, παρά την ευτυχία τους, λαχταρούσαν να δουν και πάλι το πρόσωπο του παιδιού τους. Το ίδιο και οι γονείς της πριγκίπισσας με όνομα.

Και τότε, μια Απριλιάτικη νύχτα, με παράξενη ζέστη, έγινε το θαύμα... Όπως έμαθαν αργότερα, ο κακός μάγος, θύμα της αλαζονείας του, μεταμορφώθηκε μόνος του σε ποντίκι για να αποδείξει ότι μπορεί να κάνει τα πάντα και έγινε ο μεζές ενός παπουτσωμένου γάτου!

Αυτός ο γάτος έγινε πολύ διάσημος. Η ιστορία του έκανε το γύρο του κόσμου κι ακόμη και σήμερα τη διηγούνται οι γονείς στα παιδιά τους...

Ξαφνικά λοιπόν τα δυο χελιδόνια ξαναέγιναν άνθρωποι. Τα μικρά τους, δυο κοριτσάκια και τρία αγοράκια βρέθηκαν να μπουσουλάνε στο καταπράσινο χορτάρι.

Έγινε μεγάλο γλέντι εκείνη τη νύχτα. Και συνεχίστηκε μέρες και μέρες καθώς από κάθε γωνιά της χώρας κατέφθναν τα πριγκιπόπουλα που από χελιδόνια είχαν γίνει ξανά αγόρια και κορίτσια. Το Παλάτι και το Δάσος γέμισαν για πάντα από τις χαρούμενες φωνές τους...

Όσο για την πριγκίπισσα με όνομα, δεν θα σας το πω. Βλέπετε κανείς δεν πρέπει να το μάθει γιατί τότε μάγια κακά θα πέσουν στο βασίλειο. Και δεν το θέλει κανείς μας.

Όμως θα σας πω το μυστικό της γιαγιάς. Αυτή ήταν η Κόκκινη Πριγκίπισσα!

Θα σας πω και τα σοφά της λόγια και σκεφτείτε τα καλά:

«Κάποιος που είναι αρκετά **σοφός** για να λερώνει τα χέρια του με **χώμα**, βλέπει πολύ συχνά το απέραντο γαλάζιο του ουρανού καθώς και όλα τα χρώματα που τον πιτσιλούν το σούρουπο. Γιατί η καλύτερη ώρα να λερωθείς με χώμα είναι το **σούρουπο**».

Ο **Κώστας Στοφόρος** σπούδασε οικονομικά και κινηματογράφο, δούλεψε μια εικοσαετία στην τηλεόραση, περνώντας από όλα τα μεγάλα κανάλια, μέχρι που εξαντλήθηκαν τα όρια αν(τ)ρχής του.

Εργάστηκε τρία χρόνια στο Ινστιτούτο Διαρκούς Εκπαίδευσης Ενηλίκων, ενώ τώρα συνεργάζεται με το Κέντρο Ευρωπαϊκού Συνταγματικού Δικαίου (Ίδρυμα Τσότσου).

Έχει γυρίσει μια σειρά ντοκιμαντέρ με ταξίδια στην Ελλάδα και εξακολουθεί να γράφει σε περιοδικά και εφημερίδες.

Παρόλα αυτά απέκτησε μέσα σε αυτά τα χρόνια και τρία παιδιά!

Έχει γράψει κάμποσα βιβλία, πολύ διαφορετικά μεταξύ τους. Μια νουβέλα, δυο συλλογές διηγημάτων, ένα ιστορικό βιβλίο, ένα λεικώμα, ένα παραμύθι, τέσσερα βιβλία για γονείς.

Χωρίς να το πιστεύει, έβαλε στο χαρτί (ή μάλλον στον υπολογιστή) τέσσερα χρωματιστά παραμύθια (Κόκκινο, Κίτρινο, Πορτοκαλί και Λευκό) με έμπνευση τις ζωγραφιές της **Στεφανίας Βελδεμίρη**. Χιλιάδες άνθρωποι τα διάβασαν αυτά τα δυο χρόνια που κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο.

Το φθινόπωρο του 2011 έφτιαξαν την «**Παραμυθοκουζίνα**» κι από τότε έχουν ταξιδέψει σε όλη την Ελλάδα φτιάχνοντας παραμύθια με τα παιδιά. Ό,τι και να γινόταν, κάθε Σάββατο μεσημέρι μαγειρεύανε τα παραμύθια τους στο χώρο «**Τέχνης Βήματα**».

Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς δημιούργησαν τη «**Μαγική Τράπουλα**» που τους βοήθησε να φτιάχνουν ακόμη καλύτερες ιστορίες.

Καθώς οι μεγάλοι άρχισαν να ζηλεύουν, τους έφτιαξαν ένα **Ημερολόγιο** με 15 μήνες και 15 σύντομα παραμύθια με τη συνεργασία του περιοδικού «**Εξώστης**».

Συχνά έχει μιλήσει και συζητήσει με γονείς για θέματα που αφορούν στην ανατροφή και τη διατροφή των παιδιών.

Από φέτος το φθινόπωρο συνδυάζοντας... «δουλειά» και διασκέδαση (!), διδάσκει δημιουργική γραφή σε παιδιά και ενήλικους αλλά φτιάχνει και παραμύθια παίζοντας θέατρο και κουκλοθέατρο, μαγειρεύοντας μαζί με τα παιδιά.

Η **Στεφάνια Βελδεμίρη** είναι συντηρήτρια Αρχαιολογικών Ευρημάτων και Έργων Τέχνης, και συνεργάζεται με μουσεία της χώρας μας (Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, Βυζαντινό Μουσείο Θεσσαλονίκης, Αρχαιολογικό Ινστιτούτο, Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Ηρακλείου, Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Απολιθωμένου Δάσους Λέσβου) και του εξωτερικού (University of Missouri-St. Louis, Smithsonian Institution, American Museum of National History), τόσο για τη συντήρηση αρχαιολογικών ευρημάτων και έργων τέχνης, όσο και για την κατασκευή εκμαγείων και αντιγράφων απολιθωμάτων καθώς και αντικειμένων τέχνης προς έκθεση σε αυτά. Επίσης, εργάζεται ως συντηρήτρια *in situ*, κατά τις ανασκαφικές περιόδους αλλά και τις περιόδους μελέτης στο πρόγραμμα του University of Missouri-St. Louis, Iklima project, στην προϊστορική ανασκαφή στην Ίκλαινα.

Από τότε που έγινε μητέρα, δηλαδή από το 2002, την αγάπη της για τα αντικείμενα τέχνης και καθημερινής χρήσης όλων των εποχών, θέλησε να βρει έναν απλό και παιχνιδιάρικο τρόπο ώστε να εμψυχθεί στα παιδιά. Έτσι άρχισε να εργάζεται ως εικαστικός σε ολοήμερα δημοτικά σχολεία και να διδάσκει στα παιδιά την Ιστορία της Τέχνης μέσα από διαδραστικές δραστηριότητες, παιχνίδι, βιωματικές ασκήσεις, οπτικοακουστικά ερεθίσματα και κυρίως χαμόγελο και χαρούμενο μα πειθαρχημένο κλίμα.

Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με την εικονογράφηση παιδικών παραμυθιών και τη ζωγραφική και έχει στο ενεργητικό της 5 ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής όπου τις εικόνες συνόδευαν παραμύθια που έγραψε ο Κώστας Στοφόρος, ενώ τα παιδιά είχαν ενεργό ρόλο στη δράση και εξέλιξη της ιστορίας.

Στο ατελιέ της, συχνά φιλοξενεί μικρά παιδιά, όπου ανάλογα με τη διάθεσή τους παίζουν μαθαίνοντας μέσα από την τέχνη.

Αγαπάει την επαφή με τον κόσμο των παιδιών και νιώθει ευτυχισμένη όταν της επιτρέπουν να μπει σε αυτόν. Έτσι νιώθει μετά από τα μαθήματα, ως εικαστικός: χαρούμενη.

Συγγραφικό έργο του Κώστα Στοφόρου

2013

«Το σπαρματσέτο-ένα άγνωστο παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν», μετάφραση μαζί με τη Χριστίνα Μαρκουλάκη /εισαγωγή-εικονογράφηση: Στεφανία Βελδεμίρη (Openbook)
«Του νεκρού αδερφού-41 Γράμματα από το μέτωπο του Εμφυλίου»

2012

Συμμετοχή στο συλλογικό τόμο «Γονέας του 21ου αιώνα-Διλήμματα και προοπτικές» των Εκπαιδευτηρίων Δούκα
«Ημερολόγιο για να θυμάσαι ή να ξεχνάς». Δεκαπέντε μικρά παραμύθια για μεγάλους συνοδεύουν τους πίνακες της Στεφανίας Βελδεμίρη (έκδοση του περιοδικού «Εξώστis»)

2011

Η «Μαγική Τράπουλα των Παραμυθιών». Μια σειρά από 21 κάρτες για να φτιάχνει κανείς τα δικά του παραμύθια. Σε συνεργασία με τη ζωγράφο Στεφανία Βελδεμίρη
Συγγραφή του Πράσινου Παραμυθιού, που αποτελεί το μέρος ενός project για τη διδασκαλία της σωστής διατροφής σε παιδιά.

2010-2011

Συγγραφή τεσσάρων παραμυθιών (Κόκκινο-Κίτρινο-Πορτοκαλί-Λευκό) σε συνεργασία με τη ζωγράφο Στεφανία Βελδεμίρη. Τα παραμύθια κυκλοφορούν ελεύθερα στο Διαδίκτυο

2010

Βιβλίο για τη διατροφή των παιδιών με τον τίτλο «20 σεφ, 11 μαμάδες κι εγώ! 111 συνταγές και ιδέες διατροφής για παιδιά» από τις εκδόσεις Κριτική

2009

Κυκλοφορεί το τρίτο μέρος του «Ημερολόγιου ενός πατέρα»: «Μπαμπά τι είναι το σεξ; ... και άλλες ιστορίες οικογενειακής τρέλας» από τις εκδόσεις Κριτική

2008

Έκδοση των βιβλίων για γονείς «Το Ημερολόγιο ενός πατέρα (1)/ Γονείς για πρώτη φορά-Ετοιμαστείτε για τη μεγάλη αλλαγή» και «Το ημερολόγιο ενός πατέρα (2)/ Από τα πρώτα βήματα μέχρι και το σχολείο» από τις εκδόσεις Κριτική

1998

Έκδοση του λευκώματος «Ίμβρος», από τις εκδόσεις Καστανιώτη

1997 (Πρωτοχρονιά)

Συγγραφή του παραμυθιού «Η Φιφή και ο Πίπης ή πώς το πράσινο γύρισε στην πόλη» για λογαριασμό του ΥΠΕΧΩΔΕ και της Επιχείρησης Διαφημίσεων και Τουρισμού του Δήμου Αθηναίων

1989

Έκδοση του μυθιστορήματος «Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα νησί» από τις εκδόσεις Λωτός

1986

Έκδοση της συλλογής διηγημάτων «Κυνηγότοποι», από τις εκδόσεις Αίολος

1984

Έκδοση της συλλογής διηγημάτων «Μια εύθραυστη εποχή»

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαίτα ξηπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Ένα παραμύθι που δημιουργήθηκε μέσα από το facebook
με έμπνευση από τις ζωγραφιές της **Στεφανίας Βελδεμίρη**.

Ο **Κώστας Στοφόρος** είδε την πρώτη ζωγραφιά με την κοπέλα που κοιμάται με αγκαλιά την κούκλα της.
Φαντάστηκε μια βροχή από μπιζέλια και το παραμύθι .. ξεκίνησε.
Κείμενο το κείμενο, ζωγραφιά τη ζωγραφιά οδήγησαν την πριγκίπισσα χωρίς όνομα να συναντήσει τον
μελαγχολικό πρίγκιπα-ζωγράφο. Η αγάπη τους θα τους κάνει χελιδόνια, αλλά στο τέλος...

Ένα παραμύθι για την Άνοιξη.
Το πρώτο μιας σειράς
παραμυθιών:

Κίτρινο για το Καλοκαίρι
Πορτοκαλί για το Φθινόπωρο
Λευκό για το Χειμώνα

